

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 014510 15 Увп
Бања Лука, 28.3.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија Смиљане Мрше, предсједника вијећа, Желимира Барића и Страхине Ђурковића, чланова вијећа, уз учешће Душке Мутић као записничара, у управном спору по тужби Ж.Ш. из Ч., (у даљем тексту: тужилац), против акта број: 16-03/4-1-7-560-227/13 од 17.6.2014. године, туженог Министарства ... РС, (у даљем тексту: тужени), у предмету утврђивања својства ратног војног инвалида и права на личну инвалиднину, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањој Луци број: 11 0 У 014510 14 У од 08.4.2015. године, у сједници вијећа одржаној 28.3.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против уводно означеног акта туженог ближе означеног у уводу ове пресуде, донесеног у извршењу пресуде Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 У 011419 13 У од 14.5.2014. године, којим је у ставу 1. усвојена жалба тужиоца изјављена против рјешења Одјељења за ... Административне службе Општине Ч. број: 02/1-560-430/2009 од 24.12.2009. године. Тим рјешењем је у поступку превођења тужиоцу као ратном војном инвалиду V категорије са 70% војног инвалидитета по основу повређивања и обољења у вршењу војне дужности признато својство ратног војног инвалида VI категорије са 60% инвалидитета почев од 01.12.2009. године. У ставу 2. оспореног акта у поступку ревизије поништава се горе наведено рјешење од 24.12.2009. године и тужиоцу утврђује својство ратног војног инвалида VI категорије са 60% војног инвалидитета са правом на личну инвалиднину у проценту од 24% од основице за период од 01.12.2009. до 24.5.2011. године, а од 25.5.2011. године па надаље, док постоје законом прописани услови утврђује се својство ратног војног инвалида V категорије са 70% војног инвалидитета са правом на личну инвалиднину као припадник ВРС у мјесечном износу од 36% од основице и право на ортопедски додатак III степена у износу од 14% од основице.

У образложењу пресуде нижестепеног суда се наводи да је тужени доносио оспорени акт који је заснован на налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије број: 496/14 од 10.6.2014. године поступио по упутама из пресуде од 14.5.2014. године. Наводи се да је налаз и мишљење другостепене љекарске комисије, дат у складу са чланом 5. Правилника о раду љекарских комисија за оцјену војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 100/12, у даљем тексту: Правилник о раду љекарских комисија), те да је тужени донио правилну и на закону засновану одлуку и одговорио на

питања из пресуде у чијем извршењу је донесен оспорени акт. Како је тужени у оспореном акту правилно примијенио и одредбе Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 22/93, у даљем тексту: Правилник), то у његовом доношењу нису остварени разлози из члана 10. став 1. тачка 2. и 4. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), због чега је тужба одбијена као неоснована.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац побија њену законитост из разлога садржаних у одредби члана 35. став 2. ЗУС. Истиче да тужени „игнорише“ одлуку Окружног суда у Бањалуци од 14.5.2014. године и одбија да поступи по одредби члана 50. ЗУС, не уважавајући правно схватање и примједбе нижестепеног суда у погледу примјене материјалног права и правила поступка, а што је од значаја за утврђивање процента војног инвалидитета. Наводи да је „игнорисан“ основ за оцјену инвалидитета по основу губитка слуха, „који му је признат по Правилнику“ због чега су тврдње из побијане пресуде да је оспорени акт правилан и заснован на одредбама Правилника, нетачне, паушалне и произвољне, јер је су у односу на њега примијењене одредбе Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 31/10), а Уставни суд Републике Српске у својој одлуци број: У-93/12 од 15.9.2013. године је утврдио да члан 10. став 1. и 2. и члан 11. став 1. и 2. и члан 12. став 1. и 2., тог Правилника у вријеме важења нису били у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца Одбрамбено-отаџбинског рата Републике Српске - Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број: 55/07, 59/09 и 118/09, у даљем тексту: Закон о правима бораца). Предлаже да се захтјев уважи и побијана пресуд преиначи или укине.

У одговору на захтјев тужени истиче да су наводи из захтјева цијењени у оспореном акту, као и од стране нижестепеног суда поводом покренутог управног спора. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду по одредбама члана 39. ЗУС, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произилази да је пресудом Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 У 011419 13 У од 14.5.2014. године уважена тужба и поништено рјешење туженог број: 16-03/4-1-7-560-710/2011 од 03.1.2013. године којим је усвојена жалба тужиоца изјављена против рјешења од 24.12.2009. године (погрешно наведено од 25.5.2011. године), и у поступку ревизије тужиоцу утврђено својство ратног војног инвалида V категорије са 70% војног инвалидитета. Наведеном пресудом од 14.5.2014. године суд је навео да није спорно да је код тужиоца у току вршења војне службе дошло до повређивања у подручју десног рамена тако да је цијењен по Т-61-а-40 % и по Т-72-30% због парализе н. аксилариса десно, као и да је задобио болест ПТСП по основу које је цијењен по Т-230-б-40% (спада у групу мултифакторијално условљених обољења) те да нема основа за признање војног инвалидитета по Т-174-б, јер медицински налази упућују да то оштећење износи испод 60% по Фовлеру, у ком смислу је од стране другостепене љекарске комисије дато ваљано образложење које се не може довести у сумњу наводима из тужбе. Међутим, по ставу суда, није дато потпуно и аргументовано образложење на основу чега је утврђен укупан инвалидитет тужиоца од 20% по Т-230-б.

У поступку извршења пресуде од 14.5.2014. године, а уважавајући правно схватање суда тужени је у оспореном акту поново усвојио жалбу тужиоца изјављену против рјешења првостепеног органа од 24.12.2009. године и у поступку ревизије тужиоцу утврдио својство ратног војног инвалида V категорије са 70% војног инвалидитета од 25.5.2011. године и право на ортопедски додатак III степена у износу од 14% од основице. Оспорени акт у чињеничном смислу заснован је на налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије од 10.6.2014. године, који је донесен на основу увида у медицинску документацију и спис предмета у којем се констатује да је тужилац учесник у ОС ВРС од 01.12.1991. до 31.12.1995. године. Да је повријеђен 01.12.1991. године у подручју десног рамена. Цијени се по T-61-a-40% због ограничења покрета у десном раменом зглобу због повређивања и по T-72-30 због парализе н. аксилориса десно. Цијени се по T-230-б-40% по основу болести ПТСП. Наводи се да се с медицинског аспекта ради о превасходно мултифакторијално условљеном обољењу, неуротском поремећају, да се не може поуздано утврдити када је болест настала али се иста испољила под околностима вршења војне дужности у рату, а војни инвалидитет се утврђује дјелимично у односу на укупно оштећење организма и износи 20%. Дјелимичан проценат војног инвалидитета по овој тачки утврђен је оцјеном да се превасходно ради о ендогеној природи болести на чију појаву и развитак је утицао укупан период ангажовања тужиоца у рату под општим условима ратовања. У наведеном налазу и мишљењу се појашњава да на основу постулата медицинске струке неуротски поремећаји спадају у мултифакторијална обољења у којима се етиолошки поред спољашњих фактора (општи услови ратовања, старосна доб, ангажман у јединици) своје мјесто заузимају и ендогени фактори у којима значајно мјесто има генетска предиспозиција која се не мора манифестовати код живих сродника јер се састоји од два дијела тј. од латентног периода и манифестног, а поједина мултифакторијална обољења се манифестују у ријеђем проценту јер имају аутономно рецесивно наслеђивање за разлику од других. Укупан војни инвалидитет по основу повређивања и болести код тужиоца износи 70% трајно уз примјену члана 4. став 1. Правилника. Такође у предметном налазу, другостепена љекарска комисија се очитовала по основу оцјене инвалидности тужиоца по основу губитка слуха. Обзиром да тужилац не посједује увјерење о повређивању и рањавању (бласт повреда), а и аудиограми од 1992., 1993. и 1996. године, два налаза показују да је обострано оштећење слуха било испод 60% по Фовлеру, тако да не постоји основ за оцјену инвалидитета по основу губитка слуха у оба уха, уз напомену да је отоскопски налаз приликом прегледа од стране специјалисте за ОРЛ био уредан обострано.

По оцјени овог суда правилно је нижестепени суд у образложењу побијане пресуде утврдио да је налаз и мишљење другостепене љекарске комисије од 10.6.2014. године дат у складу са одредбом члана 5. став 2. Правилника о раду љекарских комисија, јер је потпун, јасан и довољно образложен и садржи све чињенице које су са медицинског становишта значајне за доношење оспореног акта туженог, будући да је поступљено у извршењу пресуде од 14.5.2014. године, уз уважавање правног схватања нижестепеног суда, у односу на ранији налаз и мишљење другостепене љекарске комисије, у погледу утврђеног укупног инвалидитета за тужиоца по T-230-б 20%, а обзиром да оцјене по T-61-a и T-72 Листе, нису биле спорне, као и да код тужиоца не постоји основ за оцјену губитка слуха по T-174 Листе.

На основу наведеног овај суд налази да је оспореним актом на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примијењено материјално право. Образложење какво је дао тужени у оспореном акту, а потом и суд побијаној пресуди су јасни и потпуни и садрже разлоге који оправдавају одлуку туженог када усваја жалбу тужиоца

изјављену против првостепеног рјешења од 24.12.2009. године и у поступку ревизије исто поништава и тужиоцу утврђује својство ратног војног инвалида V категорије са 70% војног инвалидитета и право на ортопедски додатак, почев од 25.5.2011. године, умјесто VI категорије како је то било утврђено наведеним првостепеним рјешењем у поступку превођења.

Нису основани приговори тужиоца да је тужени у оспореном акту примијенио одредбе Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 31/10), из разлога што се у оспореном акту тужени правилно позива на одредбу члана 10. Правилника (из 1993. године), који је био на снази када је донесено првостепено рјешење од 24.12.2009. године, јер тај Правилник, за разлику од Правилника из 2010. године, није био предмет оцјене уставности и законитости од стране Уставног суда Републике Српске, како се то погрешно наводи у захтјеву.

Како ни други наводи из захтјева нису основани, код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен разлог из члана 35. став 2. ЗУС, па се на основу одредбе члана 40. став 1. истог члана захтјев одбија као неоснован.

Записничар
Душка Мутић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић